

ತೆರೆದು ವಸುಮತಿಯ ದಾರಿ ಕಾಯಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿಂದ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ವಸುಮತಿಯ ಆಗಮನದ ಸುಳಿವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸುವ ಭರವಸೆ ಕೊಡಲು ಅವಳ ಆಗಮನಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಯುಗವಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಕುಳಿತವನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ದೃನಿಯೊಂದು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅದು ವಸುಮತಿಯ ದೃನಿಯಂತೆ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ.

‘ಪದ್ಮನಾಭ, ನಾನು ಪಾರ್ವತಿ ಕಣಪ್ಪ. ಮುದಿ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿ. ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವಾಗ ಯಾಕಪ್ಪ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದೆ. ಈಗಲೂ ಆಗಲೂ ಸಾಯುವಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವರ ಅಮ್ಮನ ಆಸೆ ಈಡೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ, ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನೇ ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ ನೀನು’.

ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ದೃನಿಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ರೋಶ ಮಡುಗಟ್ಟಿದ್ದು ಪದ್ಮನಾಭನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂತು. ‘ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಚಿಕ್ಕವನು. ನಾನು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡಿರೋಳು. ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಬೇಸರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿರುವ ಮುದುಕನಿಗೆ ಆ ಪಾಪದ ಹುಡುಗಿ ಬೆನ್ನುಹತ್ತುವಂತಹ ಘನಂದಾರಿ ತಿರುವು ಕಥೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ. ಸಮ್ಮೇಳನದ ಪಾನಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಮಧುಕೇಶ್ವರ ಅವರಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿಸಿದರೂ ಈ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗೆ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎರಡನೇ ಮದುವೆ ಆದರೂಂಥ ಚಿಲಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸೀರೆ ತುಂಬಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಸ್ ಹತ್ತಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿ ನೀನು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿತು ಅಂತ ತಿಳಿಕೊಂಡೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಮಗ, ಸೊಸೆ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುಖ ಹೇಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕು ಈ ಮುದುಕಿ ಅಂತ ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಯೋಚನೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ. ನಾನಿನ್ನೂ ಮಗನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲಿಲಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲಾದರೂ ನನಗೊಂದು ದಾರಿ ತೋರಿಸು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಮುದುಕಿ ಶಾಪಕ್ಕೆ ನೀನು ಬಲಿಯಾಗ್ಲಿ’.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದಂತಾಗಿ ತೆರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದ. ಬರೆದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಥೆಯ ಪಾತ್ರಗಳು ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಹತ್ತಾರು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದ ಕಥೆಗಾರರ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿರಬಹುದು? ಯೋಚಿಸಿ ಹಣ್ಣಾದ. ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ಅಳು ನಿಂತು ಗಾಢ ಮೌನವೊಂದು ಇಡೀ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಆವರಿಸಿದಂತಾಗಿ ಪದ್ಮನಾಭ ನಿಡ್ಡೆಗೆ ಜಾರಿದ.

ಕಥಾ ಕಮ್ಮಟದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ಪದ್ಮನಾಭ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಕೆಲವು ಪ್ರಕಾಶಕರು ಜೊತೆಗೂಡಿ ಆಯೋಜಿಸಿದ್ದ ಕಥಾಕಮ್ಮಟಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ ಕಥೆಗಾರ ಕಾಮೂ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಕಾಳಪ್ಪ ಮೂಲಿಮನಿ ಎಂದಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು

ಕಾಮೂ ಎಂದು ತುಂಡರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಹೆಸರು ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಸಂವೇದನೆಯ ಕಥೆಗಾರ ಆಲ್ಬರ್ಟ್ ಕಾಮೂನ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಗೆ ಅವರು ಒಳಗಾಗಿದ್ದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಂದೊಂದು ದಿನ ಕಾಮೂನ ಎತ್ತರಕ್ಕೆರಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಳಪ್ಪ ಮೂಲಿಮನಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಕಾಮೂ ಎಂದು ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಯುವಕಥೆಗಾರರು ಕಮ್ಮಟದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಉಮೇದಿಯಿಂದ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಎರಡು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕಥಾವಾಚನ, ಸಂವಾದ, ಉಪನ್ಯಾಸ ಗೋಷ್ಠಿಗಳು ಯುವಕಥೆಗಾರರಲ್ಲಿ ಕಥೆ ಬರೆಯುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ತುಂಬಿದವು. ಸಂವಾದದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಂಕಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪದ್ಮನಾಭ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಕಥೆಗಾರ ಕಾಮೂ ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತುಂಬ ಜಾಣ್ಮೆ ಮತ್ತು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅವರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಭೋಜನದ ವೇಳೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನಾದರೂ, ಅವರನ್ನು ಸುತ್ತಿವೆರಿದ ಜನಸಂದಣಿಯಿಂದಾಗಿ ಸಮೀಪಿಸಲು ವಿಫಲನಾದ. ತೀರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಯುವತಿಯರೇ ಇದ್ದದ್ದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಸಂಭಾಷಣೆಯ ನಡುವೆ ಆಗಾಗ ಅವರ ಕೈ ಕೆನ್ನೆ ಸವರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಮೂ ಆಷಾಢಭೂತಿಯಂತೆ ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಕಥೆಯ ಬದರಿನಾಥರನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಮುದಿಚಪಲಕ್ಕಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಂದುಕೊಂಡ.

ರಾತ್ರಿ ಪಾನಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಜನಜಂಗುಳಿ ಕಡಿಮೆ ಇತ್ತು. ಆಗಲೇ ಹಲವರು ಅಮಲೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಸಂಬದ್ಧವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಕಾಮೂ ದೂರದ ಟೇಬಲ್‌ನಲ್ಲಿ ರಮ್ ಹೀರುತ್ತ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಪಾನಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಯುವತಿಯರ ಗೈರುಹಾಜರಿ ಕಾಮೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಮೂಡಿಸಿ ಜನಜಂಗುಳಿಯಿಂದ ದೂರಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಪದ್ಮನಾಭ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡು

ಅವರೆದುರು ತನ್ನ ಸಂಕಟ ತೋಡಿಕೊಂಡ. ಪದ್ಮನಾಭನ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ ಮಾತಿಗಾರಂಭಿಸಿದ ಕಾಮೂ ಕುದಿದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತಲಾಗತೊಡಗಿದರು.

‘ನೀವು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಭಾಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡೀರಿ ಅಂತ ಕಾಣತದೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವು ನಿಮ್ಮ ಕಲ್ಪನಾದಾಗ ಕೆತ್ತಿದ ಪಾತ್ರಗಳು. ನೀವು ಕಲ್ಪನಾ ಮಾಡಿ ಕಥೆ ಬರೆದೀರಿ. ಕಥೆ ಓದೀನಿ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಭಾಳ ಭಲೋ ಅನಿಸಿತು. ನಾನು ನೋಡಿ, ನನ್ನ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಥಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ, ಕೇಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೇ ನೆರೆವಾಗಿ ಕಥಿಯಾಗಿಸಿದ್ದೀನಿ. ಕೆಲವೊಂದು ಸಲ ಹೆಸರುಗಳು ಸಹ ನೈಜವಾಗೇ ಇಟ್ಟೀನಿ. ಕಥಿ ಪ್ರಕಟ ಆದ ಮೃಗಾಲ ಯಾವ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನು ಗತಿ ಪ್ರಾಪ್ತಾಯ್ತು ಅಂತ ನಾನಂತೂ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮಂಗೆ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಂಡಿದ್ದರೆ ನೂರು ಕಥಿಗಳನ್ನು ಬರೀಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೇನು ನನಗೆ’.

ಮಾತಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿರಾಮ ಕೊಟ್ಟು ಎರಡು ಗುಟ್ಟುಕು ರಮ್ ಹೀರಿದ ಕಾಮೂ ಯಾವುದೋ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದರು. ಪದ್ಮನಾಭ ಅವರ ಮುಂದಿನ ಮಾತಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತ.

‘ಹಾಂ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ವಸುಮತಿ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಬಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕಥೆ ಕೇಂದ್ರ ಪಾತ್ರ ಬದರಿನಾಥರು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಯಾಕ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿರೇನು. ಸರಳ ಅದಾ. ಯಾಕಂದರೆ, ಕಥಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಬದರಿನಾಥರನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿಸಿರಿ. ಅಂದರೆ ಅವರು ಸತ್ತು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಸತ್ತು ಹೋದ ಪಾತ್ರ ಮತ್ತು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಎದುರು ಹ್ಯಾಂಗ ಬರತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ನಿಮ್ಮ ಕಥಿದಾಗ ವಸುಮತಿ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಾಯಿಸಿಬಿಡಿರಿ. ಇದೊಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಇರುವ ಪರಿಹಾರ’.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದವರೆ ಕಾಮೂ ಎದ್ದು ತೂರಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರು. ಪದ್ಮನಾಭ ತನ್ನ ಕೋಣೆ ಸೇರಿ ನಾಳೆ ಊರಿಗೆ ಮರಳಲು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ.

ತನ್ನ ಮೊದಲ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುವ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಸಲು ಪದ್ಮನಾಭ ಎರಡನೇ ಕಥೆ ಬರೆಯಲು ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಎಷ್ಟು ಯೋಚಿಸಿದರೂ ಕಥೆಯ ಮೊದಲ ಸಾಲು ಹೊಳೆಯದೆ ಕಂಗಾಲಾದ. ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿ ಹೈರಾಣಾದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುದ್ದನಿಗಳು ಕೇಳಿಸಿದಂತಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಎಡ ಬಲ ಹೊರಳಿಸಿದವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮೂರು ಮನುಷ್ಯಾಕೃತಿಗಳು ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಇಬ್ಬರನ್ನು ವಸುಮತಿ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಎಂದು ಬೇಗನೆ ಗುರುತಿಸಿದ. ಮೂರನೇ ಮನುಷ್ಯಾಕೃತಿಯನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಸಿದವನಿಗೆ ಅದು ಬದರಿನಾಥರ ಪ್ರೇತಾತ್ಮ ಎಂದರಿವಾಯಿತು. ಸಾಯಿಸಿದ ಪಾತ್ರ ಕೂಡ ಪ್ರೇತವಾಗಿ ತನ್ನೆದುರು ಕುಣಿಯುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡು ಪದ್ಮನಾಭ ದಂಗಾದ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in